

Arrest

nr. 200 448 van 28 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Puntstraat 12
2250 OLEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 augustus 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANSANTVOORT, die *loco* advocaat R. GREENLAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker vroeg een eerste maal asiel aan in België op 6 juli 2016.

1.2. Na te hebben vastgesteld dat verzoekers vingerafdrukken op 5 februari 2016 in Kroatië werden geregistreerd omwille van een illegale binnenkomst, werd op 14 november 2016 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. De Kroatische autoriteiten stemden op 4 oktober 2016 in met de overname van verzoeker op grond van artikel 13.1 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.3. Verzoeker werd op 12 december 2016 verwijderd naar Kroatië.

1.4. Verzoeker kwam België opnieuw binnen op 10 mei 2017. Verzoeker diende op 22 mei 2017 een tweede asielaanvraag in.

1.5. Op 9 augustus 2017 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)c van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Irak en van Koerdische afkomst verklaart te zijn, werd op 15.05.2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 22.05.2017 asiel in België. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 05.02.2016 in Kroatië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst.

Onderzoek bij onze diensten toonde aan dat betrokkene reeds eerder asiel vroeg in België op 06.07.2017 waarna er op 04.08.2016 voor betrokkene een overnameverzoek gericht werd aan de Kroatische instanties. Op 04.10.2016 stemden de Kroatische autoriteiten in met de overname van betrokkene met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 waarna er op 14.11.2016 aan betrokkene een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 26quater) werd afgeleverd. Vervolgens werd betrokkene op 12.12.2016 door onze diensten overgedragen aan de Kroatische autoriteiten.

Op 31.05.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielpprocedure in België. Hierin bevestigde hij het feit dat hij in december 2016 vanuit Brussel (BE) naar Kroatië gerepatriëerd werd. Betrokkene verklaarde na zijn overdracht aan Kroatië tot april 2017 in Kroatië te hebben verbleven in een opvangcentrum te Zagreb (HR). Hij verklaarde hierbij ook geen asiel te hebben aangevraagd in Kroatië. Vervolgens reisde betrokkene per trein en te voet verder door naar Slovenië waar hij gearresteerd werd en vervolgens 9 dagen in een gesloten centrum verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per trein verder door naar Oostenrijk waar hij opnieuw gearresteerd werd waarna hij 1 nacht op het politiekantoor verbleef alvorens per trein verder door te reizen naar België met een transit via Stuttgart (DE). Betrokkene verklaarde op ca. 10.05.2017 opnieuw gearriveerd te zijn in België en betrokkene vroeg een tweede keer asiel in België op 22.05.2017.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij altijd terug zal komen naar België vermits België het meest democratische land was. Betreffende een overdracht naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat de omstandigheden in Kroatië afschuwelijk zijn. Zo stelde hij dat er geen tolk Badini voorzien was in Kroatië en verklaarde hij te hebben afgezien in het opvangcentrum waar hij last had van jeuk en uitslag omwille van luizen. Daarnaast stelde betrokkene tevens ook dat er in een periode van vier maanden niets voor hem gedaan werd in Kroatië en stelde hij dat hij in het opvangcentrum waar hij verbleef tevens ook ontmoedigd werd door de directeur. Tot slot verklaarde betrokkene dat, indien hij honderd keer naar Kroatië zou worden teruggestuurd, hij telkens zou terugkeren naar België vermits het onmogelijk is om in Kroatië te leven.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 21.06.2017 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties die op 04.07.2017 instemden met dit verzoek op grond van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013.

In een schriftelijke tussenkomst van de advocaat van betrokkene d.d. 10.07.2017 wordt er via openbaarheid van bestuur verzocht om de laatste berichten van betrokkene uit zijn dossier over te maken.

We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat hij besloot in België asiel te vragen omdat België het meest democratische land was. Verder stelde hij telkens opnieuw te zullen terugkeren naar België en verklaarde hij verder ook dat hij in Kroatië ontmoedigd werd door de directeur van het opvangcentrum waar hij verbleef. Betreffende deze verklaring benadrukken we dat deze geen afbreuk doen aan de verantwoordelijkheid van de Kroatische instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokken. Bovenstaande verklaringen vallen dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor een bepaalde lidstaat en we wensen verder nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent ook dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betrokkene bevestigde tijdens zijn gehoor dat hij door onze diensten gerepatrieerd werd naar Kroatië maar hij ontkende vervolgens asiel te hebben gevraagd in Kroatië. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat de Kroatische instanties op 04.10.2016 reeds instemden met de overname van betrokkene aan hen verzocht door onze diensten en dat betrokkene ook effectief naar Kroatië gerepatrieerd werd door de onze instanties. Deze overname van betrokkene werd verzocht op basis van de illegale binnenkomst en op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt dat: "wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft

overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.” Het feit dat betrokkene na zijn overdracht aan Italië geen asiel zou hebben gevraagd in Kroatië, wat ook bevestigd wordt door het ontbreken van een EUODAC-resultaat type 1 bij betrokkene, betekent dan ook niet dat Kroatië niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene vermits zij reeds instemden met de behandeling bij de onze instanties en met verantwoordelijkheid later nogmaals bevestigden aan onze instanties via hun akkoord voor de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013 d.d. 04.07.2017.

Desbetreffend verwijzen we ook naar het expliciete akkoord van de Kroatische instanties voor de terugname van betrokkene aan onze diensten op grond van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013 d.d. 04.07.2017. Hierin informeren de Kroatische instanties onze diensten dat betrokkene, na zijn overdracht, asiel vroeg in Kroatië op d.d. 12.12.2016 waarna hij vervolgens het opvangcentrum weer verliet. We benadrukken hierbij dus dat de Kroatische instanties met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. In dit verband verwijzen we ook naar artikel 18(2) : “Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond”.

We verwijzen desbetreffend ook naar het rapport over Kroatië van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database (Lana Tučkorić and Goranka Lalić Novak, “Asylum Information Database – National Country Report – Croatia”, up-to-date vanaf december 2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de “Dublin- verordening” aan Kroatië worden overgedragen, in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming . In dit verband verklaarde betrokken echter wel dat er voor hem niets gedaan werd in Kroatië gedurende de periode van 4 maanden dat hij in Kroatië verbleef. Betreffende deze verklaring wensen we te benadrukken dat betrokkene zelf besloot om het opvangcentrum in Kroatië te verlaten en daarbij ook zijn asielprocedure in Kroatië op te schorten. Het feit dat er in deze periode nog geen beslissing of verdere procedurele stappen genomen werden betreffende de asielaanvraag van betrokkene kan dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. Daarnaast benadrukken we dat het AIDA-rapport over Kroatië tevens ook aantoonde dat de Kroatische autoriteiten in principe een beslissing nemen binnen de 6 maanden maar dat dat deze termijn onder bepaalde omstandigheden verhoogd kan worden naar 9 maanden en in uitzonderlijke omstandigheden naar 21 maanden. (p. 16)

Betrokkene verklaarde in dit verband ook dat er in Kroatië geen tolk Badini voorzien was. We merken hieromtrent op dat er in het AIDA-rapport ook melding wordt gemaakt van een gebrek aan tolken in Kroatië in sommige gevallen en betreffende specifieke talen. Echter merken we desbetreffend op dat betrokkene slechts een paar maanden in Kroatië verbleef na zijn overdracht en dat de reden van het feit dat er nog niets ondernomen was betreffende zijn asielprocedure misschien verband houdt met het feit dat er niet meteen een tolk beschikbaar was in de taal van betrokkene. Echter toont dit niet aan dat betrokkene in de toekomst volledig uitgesloten zou zijn van bijstand van een tolk in Kroatië. Zo merken we op dat het AIDA-rapport tevens ook identificeert dat op basis van de nieuwe Kroatische wetgeving de mogelijkheid bestaat om wanneer het onmogelijk is om een tolk te voorzien voor een specifieke taal via het Ministerie van Binnenlandse Zaken assistentie te vragen van andere EU-lidstaten. Verder stelt het bovenvermelde AIDA-rapport ook duidelijk dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in de Dublin-procedure recht hebben op opvang en maakt het geen melding van structurele problemen ter zake. Dit wordt ook aangetoond door de verklaringen van betrokkene tijdens zijn gehoor waarin hij stelde na zijn overdracht naar Kroatië de mogelijkheid te hebben gehad om in een opvangcentrum te verblijven. Betrokkene verklaarde in dit verband echter wel dat de omstandigheden in het opvangcentrum waar hij verbleef afschuwelijk waren en hij stelde onder meer last te hebben gehad van jeuk en uitslag omwille van luizen. We wensen in dit verband op te merken dat betrokkene deze verklaringen niet verder duidde

aan de hand van concrete of specifieke elementen. Daarnaast wensen we tevens ook op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties desbetreffend. Zo verwijzen we in dit verband nogmaals naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Kroatië waarin betreffende opvang (p. 52-59) melding wordt gemaakt dat asielzoekers recht hebben op opvang zodra de intentie wordt uitgesproken om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Tevens is financiële hulp ook onderdeel van de materiële opvangvoorziening en benadrukken we dat ondanks de exponentiële toename van de instroom er geen omstandigheden werden geïdentificeerd van asielzoekers of kandidaat-vluchtelingen die geen toegang hebben tot de opvangvoorzieningen omwille van een tekort aan plaatsen. Verder wordt er ook geen melding gemaakt van dermate structurele en systematische tekortkomingen in de opvangvoorzieningen in Kroatië die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

Echter merken we op dat in het recente rapport uitgaande van het ECRE (ECRE, 'Balkan route reserved. The return of asylum seekers to Croatia under the Dublin system', 15.12.2016) melding wordt gemaakt van een mogelijke refoulement ten opzichte van Dublin-overdracht naar Kroatië. Dit rapport stelt in het algemeen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen de mogelijkheid hebben om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen bij de Kroatische instanties. Desbetreffend wordt er echter wel melding gemaakt van problemen wanneer de betrokken persoon zijn asielaanvraag in Kroatië expliciet introk of wanneer hij reeds een negatieve beslissing ontving in Kroatië. Deze aanvragen worden door de Kroatische instanties beschouwd als herhaalde aanvragen wat kan leiden tot een schending van artikel 18(2) van Verordening 604/2013 (p. 30-31). Desbetreffend wensen we te benadrukken dat de recente update van het AIDA-rapport aantoont dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen die Kroatië verlaten voor het einde van de asielprocedure, waardoor de procedure eventueel geschorst werd in Kroatië, weliswaar moeten opnieuw asiel moeten aanvragen na aankomst in Kroatië maar dat deze asielaanvraag niet beschouwd zal worden als een herhaalde aanvraag. Er is enkel sprake van een herhaalde aanvraag bij terugkeer naar Kroatië wanneer de asielaanvraag expliciet is ingetrokken door de betrokkene of wanneer er reeds een definitieve beslissing werd genomen. We benadrukken dat deze situatie niet van toepassing is op de situatie van betrokkene vermits de opschorting van zijn asielaanvraag impliciet werd vastgesteld door de Kroatische instanties vanwege het feit dat betrokkene het opvangcentrum verliet in Kroatië en niet op eigen verzoek van betrokkene en dat de Kroatische instanties met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene en niet met artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013.

In dit verband benadrukken we ook dat verantwoordelijkheid van Kroatië voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene werd vastgesteld aan de hand van het feit dat de Kroatische autoriteiten met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. We verwijzen desbetreffend nogmaals naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 waaruit we moeten afleiden dat betrokkene na overdracht aan Kroatië de mogelijkheid zal hebben om zijn asielprocedure verder te zetten en dat de asielaanvraag van betrokkene slechts geschorst werd door de Kroatische instanties en niet volledig werd stopgezet. Daarnaast wensen we ook te benadrukken dat betrokkene na overdracht aan Kroatië door onze instanties de mogelijkheid heeft gekend om asiel te vragen in Kroatië, en zoals blijkt uit de informatie afkomstig van de Kroatische instanties, en dat hij tevens ook van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Echter besloot betrokkene om de uitkomst van zijn in Kroatië ingediende asielaanvraag niet af te wachten en terug door te reizen naar België. Het feit dat de asielaanvraag van betrokkene vervolgens werd opgeschorst door de Kroatische instanties kan dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren vermits betrokkene zelf besloot om niet verder gebruik te maken van zijn mogelijkheid om asiel te vragen in Kroatië.

Bovenstaande elementen impliceren dan ook dat de Kroatische instanties het verzoek tot internationale bescherming van betrokkene wel degelijk inhoudelijk zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We merken hieromtrent verder ook op dat Kroatië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt en dat Kroatië daarbij ook een democratisch land is. De Kroatische autoriteiten kennen, tevens net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is verder dan ook geen enkele

aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Hierbij onderstrepen we ook dat Kroatië onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering en dat het geactualiseerde AIDA-rapport geen melding maakte van structurele obstakels in Kroatië die de toegang tot een beroepsprocedure ontzeggen.

Verder benadrukken we dat in het bovenvermelde ECRE-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij een overdracht van personen die tot een dermate kwetsbaar profiel behoren. Het gaat desbetreffend onder meer over gezinnen, zwangere vrouwen, personen met ernstige gezondheidsproblemen en ouderen (p. 32). Desbetreffend benadrukken we dat het in het geval van betrokkene gaat om een alleenstaande man geboren in 1981. Verder merken we wel op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde een zwaar tandprobleem te hebben omwille van bloedingen en een ontsteking. Verder stelde hij ook huiduitslag te hebben omwille van luizen. Betreffende deze verklaarde gezondheidsproblemen wensen we op te merken dat betrokkene hieromtrent, of betreffende andere aspecten van zijn gezondheidstoestand, geen medische attesten of andere documenten aanbracht. De door betrokkene verklaarde gezondheidsproblemen geven dan ook geen aanleiding om te besluiten dat betrokkene aan ernstige gezondheidsproblemen lijdt of dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Kroatië zal worden opgevangen. Zo benadrukken we ook dat in het hierboven ECRE-rapport duidelijk wordt gesteld dat de huidige omstandigheden van opvang in Kroatië geen algemene opschorting van overdrachten naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen (p. 32, §3).

Echter wensen we wel te verwijzen naar het feit dat er in het hierboven reeds vermeldde ECRE-rapport de aanbeveling wordt gemaakt om geen kandidaat-vluchtelingen en asielzoekers naar Kroatië over te dragen die Kroatië binnenkwamen vóór de sluiting van de 'Western Balkan Route' in maart 2016. Hieromtrent merken we op dat het feit dat betrokkene reeds op 07.02.2016 in Kroatië geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst aantoonde dat betrokkene inderdaad voor de sluiting van deze route geregistreerd werd in Kroatië. We benadrukken desbetreffend dat bovenstaande aanbeveling gebaseerd is op het feit dat op de 'Western Balkan Summit' van 25.10.2015 besloten werd om elkaar te ondersteunen in het aanbieden van doorgang en toegang van vluchtelingen en kandidaat-asielzoekers. Volgens het ECRE-rapport betekent deze collectieve en grensoverschrijdende aanpak dat de asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen die in deze periode via Kroatië binnen reisde niet vallen onder de toepassing van Verordening 604/2013 vermits dit gebeurde in maatregelen om te komen tot een gefaciliteerde transit via deze landen (p. 29). Desbetreffend benadrukken we dat het feit dat deze maatregelen besloten werden op bovenvermelde Europese top niet kunnen doen besluiten dat de bepalingen van Verordening 604/2013 niet meer van toepassing zouden zijn op deze situatie. Deze top resulteerde tevens ook niet in officiële richtlijnen of regulaties desbetreffend en focuste zich specifiek op de betrokken landen in de regio van de West-Balkan. We zijn dan ook van oordeel dat de toepassing van Verordening 604/2013 niet kan vervallen voor die asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen die voor het sluiten van de bovenvermelde route in Kroatië geregistreerd werden vermits Verordening 604/2013 bindende internationale regelgeving betreft aangaande de volledig Europese Unie. In tegenstelling tot bovenvermelde aanbeveling met een zeer specifiek toepassingsgebied die tevens niet juridisch bindend en niet met overleg van alle lidstaten bepaald werd. Daarnaast benadrukken we ook dat de Kroatische instanties ook niet van mening zijn dat ze op basis van dit element niet meer verantwoordelijk kunnen worden gesteld voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene vermits zij expliciet instemden met de overname van betrokkene en met de behandeling van zijn asielaanvraag. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat betrokkene reeds eerder door onze diensten naar Kroatië werd overgebracht.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Kroatië, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Kroatië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Kroatië en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Verder verwijzen we ook naar het feit dat betrokkene verder geen gewag maakte van andere concrete ervaringen,

situaties of omstandigheden in Kroatië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest worden beschouwd of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tot slot merken we nogmaals op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde een zwaar tandprobleem te hebben omwille van bloedingen en een ontsteking alsook last te hebben van huiduitslag omwille van luizen. Hieromtrent benadrukken we nogmaals dat betrokkene tot op heden in het kader van zijn asielpprocedure geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Kroatië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Zo wordt in het AIDA-rapport over Kroatië duidelijk melding gemaakt van het feit dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in Kroatië recht hebben op gezondheidszorg voor zowel spoedgevallen, noodzakelijke medische zorgen als problemen met de mentale gezondheidszorg. Echter verwijzen we in dit geval naar het feit dat in het AIDA-rapport tevens ook melding wordt gemaakt van door verscheidene ngo's gerapporteerde problemen en tekortkomingen betreffende de gezondheidszorg in Kroatië, maar dat verder ook gesteld wordt dat er daarnaast ook bijkomende gezondheidszorg wordt aangeboden door verscheidene organisaties en ngo's, die bijvoorbeeld in psychologische ondersteuning voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)c van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Kroatische autoriteiten (4)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"b1.a. Een schending van artikel 13 van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking)

De beslissing van verweerster luidt als volgt:

"Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij voor een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 (1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) 18(1)c van Verordening 604/2013.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist

zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Kroatische autoriteiten.”

Ter zake zou de beweerde illegale grensoverschrijding door verzoeker van Kroatië in februari 2016 plaatsgevonden hebben. Conform de informatie uit het EURODAC systeem zou de vingerafdrukken van verzoeker op 05.02.2016 te Tovarnik, Kroatië zijn genomen.

De verantwoordelijkheid van Kroatië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming is bijgevolg op 06.02.2017 beëindigd en dat conform artikel 13 van de Dublin III Verordening:

“13. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.”

Kroatië is niet meer bevoegd om de asielaanvraag te behandelen en België kan zich bevoegd verklaren om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen.

Bovendien heeft verzoeker bij zijn gedwongen terugkeer naar Kroatië heeft daar een kort wettig verblijf gehad aangezien hij daar asiel moest aanvragen. Er is bijgevolg, geen sprake van een illegale grensoverschrijding geweest sinds februari 2016. De verantwoordelijkheid van Kroatië is nu beëindigd.

Er bestond een vraag over of de passage van verzoeker naar België via Kroatië al dan niet legale was (cf. artikel 13) aangezien hij, samen met de andere asielzoekers (in het zogenaamde vluchtelingenstroom) door deze landen zijn gepasseerd met de toestemming van de leden van de Western Balkan Summit of 25 October 2015. Bij beslissing van de Austrian Administrative High Court, Judgment Ra 2016/18/0172 to 0177, 16 November 2016 werd een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie gesteld en in afwachting van een uitspraak werden alle overnames tijdelijk opgeschort. (Case C-646/16 Jafari).

De twee gestelde vragen werden bij arrest d.d. 26.07.2017 beantwoord. Het Hof heeft verduidelijkt dat een duldung van binnenkomst door een land niet gelijk te stellen is met het afgifte van een visum in de zin van artikel 12 van verordening nr.604/2013. Bovendien artikel 13, lid 1, van verordening nr. 604/2013 moet aldus worden uitgelegd dat een onderdaan van een derde land wiens binnenkomst wordt geduld door de autoriteiten van een eerste lidstaat die zich geconfronteerd zien met de aankomst van een buitengewoon groot aantal derdelanders die door deze lidstaat willen reizen om in een andere lidstaat een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zonder te voldoen aan de voorwaarden voor binnenkomst die deze eerste lidstaat in beginsel oplegt, moet worden geacht de grens van die eerste lidstaat „op illegale wijze te hebben overschreden” in de zin van die bepaling.

Terwijl het Hof heeft bevestigd dat asielzoekers zoals verzoeker een illegale grensoverschrijding van Kroatië zouden begaan hebben, het Hof heeft bevestigd dat landen waar de vluchtelingen aankomen het solidariteitsprincipe van artikel 17 moeten toepassen :

“Ongeacht de vaststelling van dergelijke maatregelen, de overname in een lidstaat van een buitengewoon groot aantal derdelanders die internationale bescherming wensen ook worden vergemakkelijkt door de gebruikmaking door andere lidstaten, unilateraal of in onderling overleg met de betrokken lidstaat in de geest van solidariteit welke overeenkomstig artikel 80 VWEU de Dublin III-verordening schraagt, van de in artikel 17, lid 1, van die verordening neergelegde mogelijkheid om de bij hen ingediende verzoeken om internationale bescherming te behandelen, zelfs wanneer zij op grond van de in die verordening bepaalde criteria niet verantwoordelijk zijn voor die behandeling.” (para.100 arrest Case C-646/16 Jafari, 26 juli 2017)

Bovendien het Hof stelt vast dat een overdracht niet mag plaatsvinden waar er sprake zou zijn van een onmenselijk of een vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van de EU-Handvest:

“In ieder geval dient in herinnering te worden gebracht dat ingevolge artikel 3, lid 2, tweede alinea, van dezelfde verordening en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming naar de verantwoordelijke lidstaat niet

moet worden uitgevoerd wanneer die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel 4 (zie in die zin arrest van 16 februari 2017, C. K. e.a., C578/16 PPU, EU:C:2017:127, punt 65). Een overdracht kan bijgevolg niet worden uitgevoerd wanneer, na de aankomst van een buitengewoon groot aantal derdelanders die internationale bescherming wensen, een dergelijk risico in de verantwoordelijke lidstaat aanwezig was.” (para. 101 arrest Case C-646/16 Jafari, 26 juli 2017)

Het is de mening van ECRE dat vluchtelingen niet zouden mogen teruggestuurd worden naar de landen die zou op ‘illegale’ wijzen de grenzen zouden overschreden hebben:

“Beyond its contested legality under the criteria of the Dublin Regulation, the conduct of Dublin procedures vis-à-vis Member States which facilitated the transit of people through the Western Balkan route poses critical policy concerns for Europe. The Western Balkan Summit of 25 October 2015 reflected a regional commitment by affected states and the European Commission to “work together not against each other”, as they stressed that “only a collective, cross-border approach based on cooperation can succeed.” Yet, among the main countries initiating Dublin procedures for Croatia are countries which endorsed this very approach; and in Austria’s case, facilitated onward transit through their own territory. Triggering the Dublin Regulation to shift responsibility to countries which followed the agreed Balkan route policy seems to repudiate those commitments. Whether or not the criteria of the Regulation would be applicable to transit before the closure of the Western Balkan route in March 2016, good faith should in any case prevent European countries from ordering transfers relating to persons who benefitted from facilitated transit back to Croatia.”

European countries should refrain from conducting Dublin procedures in respect of persons who entered Croatia before the closure of the Western Balkan route as their entry does not straightforwardly fall within any of the criteria provided by the Dublin III Regulation. European countries should also honour in good faith their agreed commitments to facilitate orderly transit until the closure of the route.” (‘Balkan route reversed, The Return of asylum seekers to Croatia under the Dublin system’, Ecre en Aida, December 2016, p31-32) (stuk 2)

De eerste asielaanvraag werd door verzoeker in België ingediend. Na zijn gedwongen repatriëring naar Kroatië moest hij daar asiel aanvragen doch in de vijf maanden dat hij daar aanwezig was heeft hij geen enkele keer bijstaan van een tolk gehad. Gelet op de afschuwelijke omstandigheden in Kroatië heeft verzoeker het land verlaten en hij is terug naar België gekomen.

In 2017 heeft verzoeker een tweede asielaanvraag in België ingediend.

Conform artikelen 13 en 17 van de verordening 604/2013 is België bevoegd om de asielaanvraag te behandelen.”

2.1.2. In het eerste middel voert verzoeker aan dat hij, blijkens de informatie uit het Eurodac-systeem, de grens van Kroatië op 5 februari 2016 zou hebben overgestoken. Naar luid van artikel 13 van de Dublin III-verordening eindigt de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming 12 maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden. Verzoeker betoogt dat de verantwoordelijkheid van Kroatië derhalve sedert 6 februari 2017 werd beëindigd. Hij betoogt in dit verband dat volgens het rapport *“Balkan route reversed, The return of asylum seekers to Croatia under the Dublin system”*, ECRE en AIDA, December 2016, de massale inkomsten in Kroatië via de westelijke Balkanroute in maart 2016 in redelijkheid niet kunnen worden aangewend als basis voor een terugkeer naar Kroatië. Verzoeker voert verder aan dat hij reeds een eerste maal asiel heeft aangevraagd in België, waarna hij gedwongen werd gerepatriëerd. Gelet op de zeer slechte omstandigheden is verzoeker opnieuw naar België gekomen om een tweede asielaanvraag in te dienen.

Wat de werkwijze betreft voor de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin III-verordening wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er op dat artikel 7.2 van de Dublin III-verordening, dat ressorteert onder het hoofdstuk waarin de criteria voor het aanwijzen van de verantwoordelijke lidstaat (artikelen 7-15) zijn opgesomd, bepaalt:

“2. Welke lidstaat met toepassing van de in dit hoofdstuk beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat is, wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient.”

Uit dit artikel blijkt dat het bestuur zich met betrekking tot de vraag welke lidstaat op basis van de opgesomde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, dient te plaatsen op het tijdstip *“waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient”*.

In casu betekent dit dat de beoordeling geschiedt op grond van de situatie zoals zij bestond op 6 juli 2016, met name het moment waarop verzoeker voor de eerste maal in de Dublin-zone een asielaanvraag indiende (in België). Op dat ogenblik waren er slechts 5 maanden verstreken sedert de grensoverschrijding. De Kroatische autoriteiten stemden op 4 oktober 2016 in met de overdracht en op 12 december 2016 werd verzoeker aan Kroatië overgedragen. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij aanvoert dat de verantwoordelijkheid van Kroatië inmiddels zou zijn beëindigd.

Verzoeker keerde terug naar België op 10 mei 2017 en diende op 22 mei 2017 een tweede asielaanvraag in. Een verzoek om overdracht werd aan Kroatië gericht, die de verantwoordelijkheid aanvaardde op 4 juli 2017 op grond van artikel 18.1, c, van de Dublin III-verordening.

Artikel 18.1.c. van de Dublin III-verordening bepaalt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: 1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

[...]

c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

De toepassing van artikel 18.1,c wordt door verzoeker *in casu* niet betwist. Waar verzoeker aldus aanvoert dat meer dan 12 maanden verstreken zijn sedert illegale grensoverschrijding in Kroatië, gaat hij er ten onrechte van uit dat de overname door Kroatië steunt op artikel 13 van de Dublin III-verordening. Verzoekers betoog dienaangaande is dan ook niet dienstig.

In de mate verzoeker verwijst naar het arrest *Jafari* van het Hof van Justitie (HvJ, 26 juli 2017, C-646/16 en het arrest *C.K.*, C 578/16) betoogt hij dat een overdracht niet kan worden uitgevoerd wanneer na de aankomst van een buitengewoon groot aantal derdelanders die internationale bescherming wensen, een risico op schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aanwezig is. Waar verzoeker verwijst naar artikel 17 van de Dublin III-verordening en daarbij betoogt dat België toepassing diende te maken van het solidariteitsprincipe, gelet op de grote toestroom van derdelanders via Kroatië, motiveert de bestreden beslissing op uitgebreide wijze waarom geen toepassing wordt gemaakt van de soevereiniteitsclausule in artikel 17 van de Dublin III-verordening. De argumenten die verzoeker tegen deze beoordeling aanvoert houden verband met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van het EVRM. Deze elementen worden verder behandeld in het tweede middel.

In het middel voert verzoeker ook aan dat in een ECRE-rapport van *“Balkan route reversed, The Return of asylum seekers to Croatia under the Dublin system”* werd aanbevolen om geen kandidaat-vluchtelingen die op illegale wijze de grens naar Kroatië hebben overgestoken terug te sturen. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent:

“Echter wensen we wel te verwijzen naar het feit dat er in het hierboven reeds vermeldde ECRE-rapport de aanbeveling wordt gemaakt om geen kandidaat-vluchtelingen en asielzoekers naar Kroatië over te dragen die Kroatië binnenkwamen vóór de sluiting van de ‘Western Balkan Route’ in maart 2016. Hieromtrent merken we op dat het feit dat betrokkene reeds op 07.02.2016 in Kroatië geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst aantoonde dat betrokkene inderdaad voor de sluiting van deze route geregistreerd werd in Kroatië.

We benadrukken desbetreffend dat bovenstaande aanbeveling gebaseerd is op het feit dat op de ‘Western Balkan Summit’ van 25.10.2015 besloten werd om elkaar te ondersteunen in het aanbieden van doorgang en toegang van vluchtelingen en kandidaat-asielzoekers. Volgens het ECRE-rapport betekent deze collectieve en grensoverschrijdende aanpak dat de asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen die in deze periode via Kroatië binnen reisde niet vallen onder de toepassing van Verordening 604/2013 vermits dit gebeurde in maatregelen om te komen tot een gefaciliteerde transit via deze landen (p. 29).

Desbetreffend benadrukken we dat het feit dat deze maatregelen besloten werden op bovenvermelde Europese top niet kunnen doen besluiten dat de bepalingen van Verordening 604/2013 niet meer van toepassing zouden zijn op deze situatie. Deze top resulteerde tevens ook niet in officiële richtlijnen of regulaties desbetreffend en focuste zich specifiek op de betrokken landen in de regio van de West-Balkan. We zijn dan ook van oordeel dat de toepassing van Verordening 604/2013 niet kan vervallen voor die asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen die voor het sluiten van de bovenvermelde route in Kroatië geregistreerd werden vermits Verordening 604/2013 bindende internationale regelgeving betreft aangaande de volledig Europese Unie. In tegenstelling tot bovenvermelde aanbeveling met een zeer specifiek toepassingsgebied die tevens niet juridisch bindend en niet met overleg van alle lidstaten bepaald werd.

Daarnaast benadrukken we ook dat de Kroatische instanties ook niet van mening zijn dat ze op basis van dit element niet meer verantwoordelijk kunnen worden gesteld voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene vermits zij expliciet instemden met de overname van betrokkene en met de behandeling van zijn asielaanvraag. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat betrokkene reeds eerder door onze diensten naar Kroatië werd overgebracht.”

Verzoeker brengt geen motieven aan ten aanzien van deze beoordeling, die door de Raad niet kennelijk onredelijk wordt geacht.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“b.2. Schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijk of vernederende behandelingen of bestraffingen. "

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hanteert hierin vaste principes. Verzoeker moet aantonen dat er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat hij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om er te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen. (EHRM, 04 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten naar waar er wordt verwezen : EHRM, 11 oktober 2011, nr.46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95.)

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99; R.v.St. 20 mei 2005, n° 144.754) Om het bestaan van het risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (EHRM, 04 december 2008, Y. v. Rusland,).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v .België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v.Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het is zeer reëel dat, voor zover verzoekende partij wordt teruggedreven naar Kroatië, land waarmee hij geen enkele band heeft, hij daar het voorwerp zal uitmaken van een schending van artikel 3 EVRM, en artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De problemen van vluchtelingen in Kroatië zijn bekend en zij worden maar erger.

- Er zijn onvoldoende plaatsen voor vluchtelingen in de centra in Kroatië. Zoals bevestigd in een press release van ECRE:

"Regardless of the outcome of the legal challenge, European governments should refrain from returning asylum seekers – not least vulnerable groups – to Croatia at a time where there are clear indications of severe problems of reception capacity and there are no guarantees that their fundamental human rights are respected," says Minos Mouzourakis, AIDA Coordinator." (press release, 19 december 2016, stuk 3)

Nu dat het Hof van Justitie bevestigd heeft dat vluchtelingen teruggestuurd naar Kroatië kunnen worden, het systeem, dat reeds vol was, gaat onder nog meer druk geplaatst worden met alle gevolgen, op mensenrechtelijke vlak, van dien.

In november 2016 was het centrum te Porin (de grootste centrum van Kroatië) bijna volzet (en dat vóór de stroom van overgebrachte Dublin aanvragers) en het andere centrum te Kutina was reeds volzet. (pag. 22, stuk 2) Het blijkt dat de condities tussen september en december 2016 reeds onaanvaardbaar waren:

"A recent report by Austrian civil society organisation Border Crossing Spielfeld, drawing upon findings of visits conducted on 24 September, 15 October and 1 November 2016, noted that the Porin centre faced severe overcrowding, leading to deteriorating living conditions.¹⁰⁷ As explained in the report, all new arrivals, including vulnerable cases, are hosted in Porin given that the Kutina reception centre has reached its maximum capacity.¹⁰⁸ According to a report by Der Standard on 18 November 2016, the Porin centre had only 5 washing machines for 600 people, electricity was not available after 21:30, and sanitary conditions in the hotel were unacceptable." ("Balkan route reversed, The Return of asylum seekers to Croatia under the Dublin system", ECRE en AIDA, December 2016, pag.23)

"The fluctuating and often unpredictable rate of arrivals, mainly under the Dublin Regulation, may lead to situations where the maximum capacity of the centre will be reached or exceeded again in the future. To that end, an appropriate reception strategy and contingency planning are urgently needed to ensure that additional reception capacity can be created in Croatia, with a view to easing the living conditions in Porin in a sustainable manner. Regrettably, no such planning is currently taking place at the Ministry of Interior, despite a commitment by Croatia to create 5,000 reception places following the Western Balkan Summit of 25 October 2015.¹¹⁶ Without additional reception capacity, conditions in Porin are liable to further deteriorate and place asylum seekers at greater precariousness and risks of ill-treatment if arrivals continue to increase." (idem, pag. 24)

Zoals bevestigd in zijn feitenrelaas aan verweerster werd verzoeker gedekt van zijn hoofd tot zijn tenen in vlooiënbeten aangezien de hygiëne in het centrum zo ernstig was. Bovendien hij kreeg per dag een blik vis om te eten, en dat dit hetzelfde was, elke dag.

- Er zijn problemen van veiligheid in de centra in Kroatië:

"One aspect raised reports and confirmed by UNHCR and most organisations active in Porin relates to the physical security of asylum seekers in the centre.¹¹¹ Problems of alcoholism and substance abuse among a group of residents create tensions and feelings of insecurity,¹¹² particularly for families with children staying in the same facility. People suffering from substance abuse also tend to be some of the more fluctuating groups of residents in Porin" (idem, pag. 23)

- Het blijkt uit een rapport van AIDA dat een aanzienlijke aantal asielaanvragen worden afgewezen op basis van 'veiligheidsredenen' die niet moeten openbaar gemaakt worden en kunnen als gevolg, niet aangevochten worden door de aanvrager. Sinds begin 2017, 30 personen van Syrië en Irak hebben negatieve beslissingen mogen ontvangen en dat op basis van negatieve (niet-openbare gemaakte) veiligheidsaanbevelingen. Veel van deze personen werden overgebracht naar Kroatië op

basis van de Dublin verordening. (stuk 4) Dit zou een duidelijke schending uitmaken van artikel 6 en artikel 13 EVRM.

- In de maanden dat verzoeker in Kroatië verbleef had hij geen enkele keer toegang tot een tolk die in zijn taal machtig is, Badini. Het blijkt onwaarschijnlijk dat een tolk voor hem zou gevonden worden in de omstandigheden. Een behandeling van zijn asiëldossier binnen een redelijke termijn lijkt dan ook uit den boze te zijn. Het blijkt uit het verslag van AIDA dat er geen oplossingen zijn voor dit problematiek. (AIDA, Country report : Croatia, 2016, pag. 20 en 31, stuk 5)

- Het blijkt dat er ernstig tekortkomingen zijn voor wat betreft de behandeling van vluchtelingen op medische vlak. (Idem, pag. 13). Men noteert dat "Many organisations...have reported great problems and major deficiencies in the health care system. (Idem, pag.61, stuk 5)

- Het blijkt, ondanks de beweringen van verweerder dat sommige mensen die terugkeren naar Kroatië, na een overname cf. de Dublin verordening, worden behandeld alsof zij nu een meervoudige asielaanvraag ('subsequent applicant') zouden hebben ingediend met als gevolg:

"Asylum seekers who are returned to Croatia are able to apply again for international protection. However, as explained by the Asylum Department and Reception Centre for Asylum Seekers, where the person had explicitly withdrawn his or her application or received a rejection decision prior to leaving Croatia, he or she would be treated as a subsequent applicant upon return...."

In that respect, Dublin returnees wrongly channelled into the procedure for subsequent applications run the risk of being deprived of crucial guarantees protecting asylum seekers from refoulement. On that point, one ruling of the Belgian Council of Alien Law Litigation of 8 August 2016 found that an Afghan national was at risk of being returned from Croatia to his home country without adequate examination of his claim, given that Dublin returnees have to re-apply for asylum in the country and may thus be considered subsequent applicants, subject to reduced procedural guarantees.

ECRE recommends Croatia to align its domestic rules and practice with Article 18(2) of the Dublin III Regulation by ensuring that asylum seekers whose claims have been withdrawn, whether explicitly or implicitly, are never considered as subsequent applicants upon return from other countries." ('Balkan route reversed, The Return of asylum seekers to Croatia under the Dublin system', Ecre en Aida, December 2016, p31-32, stuk 2)

Een dergelijke behandeling zou betekenen dat verzoeker een minder gunstig behandeling van zijn asiëldossier zou kunnen bekomen.

Verzoeker brengt subjectieve bewijs (zijn relaas en foto's) en objectieve bewijs bij dat het zeer reëel is dat, voor zover verzoekende partij wordt teruggedreven naar Kroatië, land waarmee hij geen enkele band heeft, hij daar het voorwerp zal uitmaken van een schending van artikel 3 EVRM, en artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie."

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublin-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling.

De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM, noch aan de verplichtingen van een staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken

persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijk behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Om te beoordelen of er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Om een schending van artikel 3 EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 249.).

In dit kader onderstreept het EHRM meermaals dat asielzoekers een bijzonder onder geprivilegieerde en kwetsbare groep zijn die bijzondere bescherming vereisen (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 97). De eerder vermelde vereiste van bijzondere bescherming ten aanzien van asielzoekers, is des te meer aanwezig wanneer er kinderen betrokken zijn en dit omwille van hun specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Dit geldt eveneens wanneer de kinderen worden begeleid door hun ouders. De extreme kwetsbaarheid van kinderen is een determinerende overweging (*'decisive factor'*) en heeft voorrang op enige andere overweging omtrent de illegale verblijfsstatus van de betrokken vreemdelingen. Deze specifieke noden van kinderen houden in het bijzonder verband met hun leeftijd en hun gebrek aan onafhankelijkheid. Het Hof verwijst naar het VN Kinderrechtenverdrag dat staten aanmoedigt om passende maatregelen te nemen opdat een kind dat asiel zoekt, bescherming en humanitaire bijstand geniet ongeacht of het al dan niet begeleid is door de ouders (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 99).

Voorts oordeelde het Hof reeds dat een situatie van extreme materiële armoede aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM waarbij de aansprakelijkheid van een staat onder artikel 3 van het EVRM niet is uitgesloten wanneer een individu dat geheel afhankelijk is van overheidssteun en zich in een situatie bevindt van ernstige ontbering, wordt geconfronteerd met een onverschillige staat (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. Griekenland en België*, par. 253.). Dit geldt des te meer wanneer verdragsluitende staten zich in het kader van de Europese Unie er zich positiefrechtelijk toe verbonden hebben om passende opvang te voorzien aan asielzoekers in het kader van de zogenaamde 'Opvangrichtlijn'.

Bijgevolg dient de Raad na te gaan of de gemachtigde heeft onderzocht of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Kroatië en in het licht van de specifieke situatie van de verzoeker, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Kroatië.

Verzoeker verwijst naar het persbericht van ECRE van 19 december 2016 (stuk 3 bij het verzoekschrift), waaruit blijkt Kroatië het voorwerp is van een uitzonderlijke toestroom van asielzoekers wat tot gevolg geeft dat de opvangcapaciteit in Kroatië geheel overbelast is.

Vooreerst wordt nagegaan of verzoeker aantoont dat er zwaarwegende gronden zijn om het bestaan van de systematische praktijk van tekortkomingen in de Kroatische opvangvoorzieningen aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

De bestreden beslissing bevat de volgende motivering:

"Zo stelde hij dat er geen tolk Badini voorzien was in Kroatië en verklaarde hij te hebben afgezien in het opvangcentrum waar hij last had van jeuk en uitslag omwille van luizen.

Daarnaast stelde betrokkene tevens ook dat er in een periode van vier maanden niets voor hem gedaan werd in Kroatië en stelde hij dat hij in het opvangcentrum waar hij verbleef tevens ook ontmoedigd werd door de directeur. Tot slot verklaarde betrokkene dat, indien hij honderd keer naar Kroatië zou worden teruggestuurd, hij telkens zou terugkeren naar België vermits het onmogelijk is om in Kroatië te leven. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

[...]

We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat hij besloot in België asiel te vragen omdat België het meest democratische land was. Verder stelde hij telkens opnieuw te zullen terugkeren naar België en verklaarde hij verder ook dat hij in Kroatië ontmoedigd werd door de directeur van het opvangcentrum waar hij verbleef. Betreffende deze verklaring benadrukken we dat deze geen afbreuk doen aan de verantwoordelijkheid van de Kroatische instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokken. Bovenstaande verklaringen vallen dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor een bepaalde lidstaat en we wensen verder nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent ook dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

[...]

We verwijzen desbetreffend ook naar het rapport over Kroatië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Lana Tučkorić and Goranka Lalić Novak, "Asylum Information Database – National Country Report – Croatia", up-to-date vanaf december 2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin- verordening" aan Kroatië worden overgedragen, in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming .

In dit verband verklaarde betrokken echter wel dat er voor hem niets gedaan werd in Kroatië gedurende de periode van 4 maanden dat hij in Kroatië verbleef. Betreffende deze verklaring wensen we te

benadrukken dat betrokkene zelf besloot om het opvangcentrum in Kroatië te verlaten en daarbij ook zijn asielprocedure in Kroatië op te schorten.

Het feit dat er in deze periode nog geen beslissing of verdere procedurele stappen genomen werden betreffende de asielaanvraag van betrokkene kan dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. Daarnaast benadrukken we dat het AIDA-rapport over Kroatië tevens ook aantoonst dat de Kroatische autoriteiten in principe een beslissing nemen binnen de 6 maanden maar dat deze termijn onder bepaalde omstandigheden verhoogd kan worden naar 9 maanden en in uitzonderlijke omstandigheden naar 21 maanden. (p. 16)

Betrokkene verklaarde in dit verband ook dat er in Kroatië geen tolk Badini voorzien was. We merken hieromtrent op dat er in het AIDA-rapport ook melding wordt gemaakt van een gebrek aan tolken in Kroatië in sommige gevallen en betreffende specifieke talen.

Echter merken we desbetreffend op dat betrokkene slechts een paar maanden in Kroatië verbleef na zijn overdracht en dat de reden van het feit dat er nog niets ondernomen was betreffende zijn asielprocedure misschien verband houdt met het feit dat er niet meteen een tolk beschikbaar was in de taal van betrokkene. Echter toont dit niet aan dat betrokkene in de toekomst volledig uitgesloten zou zijn van bijstand van een tolk in Kroatië.

Zo merken we op dat het AIDA-rapport tevens ook identificeert dat op basis van de nieuwe Kroatische wetgeving de mogelijkheid bestaat om wanneer het onmogelijk is om een tolk te voorzien voor een specifieke taal via het Ministerie van Binnenlandse Zaken assistentie te vragen van andere EU-lidstaten.

Verder stelt het bovenvermelde AIDA-rapport ook duidelijk dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in de Dublin-procedure recht hebben op opvang en maakt het geen melding van structurele problemen ter zake. Dit wordt ook aangetoond door de verklaringen van betrokkene tijdens zijn gehoor waarin hij stelde na zijn overdracht naar Kroatië de mogelijkheid te hebben gehad om in een opvangcentrum te verblijven.

Betrokkene verklaarde in dit verband echter wel dat de omstandigheden in het opvangcentrum waar hij verbleef afschuwelijk waren en hij stelde onder meer last te hebben gehad van jeuk en uitslag omwille van luizen. We wensen in dit verband op te merken dat betrokkene deze verklaringen niet verder duidde aan de hand van concrete of specifieke elementen. Daarnaast wensen we tevens ook op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties.

Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties desbetreffend. Zo verwijzen we in dit verband nogmaals naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Kroatië waarin betreffende opvang (p. 52-59) melding wordt gemaakt dat asielzoekers recht hebben op opvang zodra de intentie wordt uitgesproken om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Tevens is financiële hulp ook onderdeel van de materiële opvangvoorziening en benadrukken we dat ondanks de exponentiële toename van de instroom er geen omstandigheden werden geïdentificeerd van asielzoekers of kandidaat-vluchtelingen die geen toegang hebben tot de opvangvoorzieningen omwille van een tekort aan plaatsen. Verder wordt er ook geen melding gemaakt van dermate structurele en systematische tekortkomingen in de opvangvoorzieningen in Kroatië die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

Echter merken we op dat in het recente rapport uitgaande van het ECRE (ECRE, 'Balkan route reserved. The return of asylum seekers to Croatia under the Dublin system', 15.12.2016) melding wordt gemaakt van een mogelijke refoulement ten opzichte van Dublin-overdracht naar Kroatië. Dit rapport stelt in het algemeen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen de mogelijkheid hebben om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen bij de Kroatische instanties. Desbetreffend wordt er echter wel melding gemaakt van problemen wanneer de betrokken persoon zijn asielaanvraag in Kroatië expliciet introk of wanneer hij reeds een negatieve beslissing ontving in Kroatië. Deze aanvragen worden door de Kroatische instanties beschouwd als herhaalde aanvragen wat kan leiden tot een schending van artikel 18(2) van Verordening 604/2013 (p. 30-31).

Desbetreffend wensen we te benadrukken dat de recente update van het AIDA- rapport aan toont dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen die Kroatië verlaten voor het einde van de asielprocedure, waardoor de procedure eventueel geschorst werd in Kroatië, weliswaar moeten opnieuw asiel moeten aanvragen na aankomst in Kroatië maar dat deze asielaanvraag niet beschouwd zal worden als een herhaalde aanvraag. Er is enkel sprake van een herhaalde aanvraag bij terugkeer naar Kroatië wanneer de asielaanvraag expliciet is ingetrokken door de betrokkene of wanneer er reeds een definitieve beslissing werd genomen. We benadrukken dat deze situatie niet van toepassing is op de situatie van betrokkene vermits de opschorting van zijn asielaanvraag impliciet werd vastgesteld door de Kroatische instanties vanwege het feit dat betrokkene het opvangcentrum verliet in Kroatië en niet op eigen verzoek van betrokkene en dat de Kroatische instanties met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene en niet met artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013.

In dit verband benadrukken we ook dat verantwoordelijkheid van Kroatië voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene werd vastgesteld aan de hand van het feit dat de Kroatische autoriteiten met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. We verwijzen desbetreffend nogmaals naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 waaruit we moeten afleiden dat betrokkene na overdracht aan Kroatië de mogelijkheid zal hebben om zijn asielprocedure verder te zetten en dat de asielaanvraag van betrokkene slechts geschorst werd door de Kroatische instanties en niet volledig werd stopgezet. Daarnaast wensen we ook te benadrukken dat betrokkene na overdracht aan Kroatië door onze instanties de mogelijkheid heeft gekend om asiel te vragen in Kroatië, en zoals blijkt uit de informatie afkomstig van de Kroatische instanties, en dat hij tevens ook van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Echter besloot betrokkene om de uitkomst van zijn in Kroatië ingediende asielaanvraag niet af te wachten en terug door te reizen naar België. Het feit dat de asielaanvraag van betrokkene vervolgens werd opgeschorst door de Kroatische instanties kan dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren vermits betrokkene zelf besloot om niet verder gebruik te maken van zijn mogelijkheid om asiel te vragen in Kroatië.

Bovenstaande elementen impliceren dan ook dat de Kroatische instanties het verzoek tot internationale bescherming van betrokkene wel degelijk inhoudelijk zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We merken hieromtrent verder ook op dat Kroatië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt en dat Kroatië daarbij ook een democratisch land is. De Kroatische autoriteiten kennen, tevens net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is verder dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Hierbij onderstrepen we ook dat Kroatië onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering en dat het geactualiseerde AIDA- rapport geen melding maakte van structurele obstakels in Kroatië die de toegang tot een beroepsprocedure ontzeggen.

Verder benadrukken we dat in het bovenvermelde ECRE-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij een overdracht van personen die tot een dermate kwetsbaar profiel behoren. Het gaat desbetreffend onder meer over gezinnen, zwangere vrouwen, personen met ernstige gezondheidsproblemen en ouderen (p. 32).

Desbetreffend benadrukken we dat het in het geval van betrokkene gaat om een alleenstaande man geboren in 1981. Verder merken we wel op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde een zwaar tandprobleem te hebben omwille van bloedingen en een ontsteking. Verder stelde hij ook huiduitslag te hebben omwille van luizen. Betreffende deze verklaarde gezondheidsproblemen wensen we op te merken dat betrokkene hieromtrent, of betreffende andere aspecten van zijn gezondheidstoestand, geen medische attesten of andere documenten aanbracht. De door betrokkene verklaarde gezondheidsproblemen geven dan ook geen aanleiding om te besluiten dat betrokkene aan ernstige gezondheidsproblemen lijdt of dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij

overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Kroatië zal worden opgevangen. Zo benadrukken we ook dat in het hierboven ECRE-rapport duidelijk wordt gesteld dat de huidige omstandigheden van opvang in Kroatië geen algemene opschorting van overdrachten naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen (p. 32, §3).

[...]

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Kroatië, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Kroatië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Kroatië en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Verder verwijzen we ook naar het feit dat betrokkene verder geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Kroatië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest worden beschouwd of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tot slot merken we nogmaals op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde een zwaar tandprobleem te hebben omwille van bloedingen en een ontsteking alsook last te hebben van huiduitslag omwille van luizen. Hieromtrent benadrukken we nogmaals dat betrokkene tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Kroatië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

Zo wordt in het AIDA-rapport over Kroatië duidelijk melding gemaakt van het feit dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in Kroatië recht hebben op gezondheidszorg voor zowel spoedgevallen, noodzakelijke medische zorgen als problemen met de mentale gezondheidszorg. Echter verwijzen we in dit geval naar het feit dat in het AIDA-rapport tevens ook melding wordt gemaakt van door verscheidene ngo's gerapporteerde problemen en tekortkomingen betreffende de gezondheidszorg in Kroatië, maar dat verder ook gesteld wordt dat er daarnaast ook bijkomende gezondheidszorg wordt aangeboden door verscheidene organisaties en ngo's, die bijvoorbeeld in psychologische ondersteuning voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

Verzoeker verwijst eveneens naar het ECRE-rapport waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing. Uit de aangehaalde passages blijkt inderdaad dat er kritiek kan geuit worden met betrekking tot de opvangcapaciteit in Kroatië, in het bijzonder met betrekking tot de grote toestroom van derdelanders via de Balkan-route. Er blijkt uit dit rapport evenwel niet dat er actueel sprake zou zijn van systemische tekortkomingen met betrekking tot de opvang en de procedures ten behoeve van asielzoekers in Kroatië.

Verzoeker voert aan dat de hygiënische omstandigheden in het opvangcentrum zo slecht waren dat hij een huidaandoening had omwille van de luizen, evenwel betwist hij de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat hij geen klacht heeft ingediend bij de Kroatische instanties. Er blijkt ook niet dat verzoeker om medische hulp heeft gevraagd. In het ECRE-rapport wordt geen melding gemaakt van slechte hygiënische omstandigheden in opvangcentra in Kroatië. Weliswaar wordt er gemeld dat er sprake is van capaciteitsgebreken en zijn er in dit verband tekortkomingen in de centra, evenwel staat dit nog niet gelijk aan een systematische tekortkoming die tot een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest aanleiding geeft.

Ook waar verzoeker thans aanvoert dat hij als eten enkel maar vis uit blik kreeg, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker dit niet heeft gemeld bij de verwerende partij en dit pas voor het eerst in het kader van het huidige beroep aanvoert. Daarenboven blijkt uit de lezing van het ECRE-rapport niet dat er melding zou zijn van slechte voeding of dienaangaande klachten gerapporteerd werden. Integendeel blijkt uit het ECRE-rapport dat er in de centra drie maaltijden per dag worden voorzien, waarvan minstens een warme maaltijd. Een specifiek dieet kan verkregen worden op verzoek of op doktersvoorschrift (bijvoorbeeld om religieuze redenen of voor bijvoorbeeld zwangere vrouwen). Kwaliteit van het voedsel wordt algemeen als voldoende beschouwd hoewel recent sommige asielzoekers geklaagd hebben dat de porties onvoldoende groot waren (*"According to the Rules of Stay in the Reception Centre for Foreigners, during the stay there, foreign nationals are provided with urgent medical care and three meals a day, of which at least one must be a warm meal. Specific diets can be prepared upon request or when ordered by a doctor (for religious or other reasons, e.g. for pregnant women). Quality of food is generally reported to be of a satisfactory level. However recently, asylum seekers reported to Croatian Law Centre that the meal portions are not sufficient."* ECRE-rapport, p. 73).

Waar verzoeker aanvoert dat er problemen zijn met de veiligheid in de centra, heeft de door hem aangehaalde passage (pagina 23) in eerste instantie betrekking op gezinnen met kinderen of personen met een kwetsbaar profiel. Ook waar hij aanvoert dat de asielaanvragen in Kroatië kunnen worden afgewezen op basis van veiligheidsredenen, blijkt niet uit de aangehaalde bronnen, dat er sprake zou zijn van een systematische tekortkoming of dat er in strijd met unierechtelijke rechtsregels asielaanvragen worden geweigerd zonder dat daartegen een beroep kan worden ingesteld bij een onafhankelijk rechtscollege.

Waar verzoeker aanvoert dat niet werd voorzien in een tolk Badini en dat in het Aida-rapport wordt gesteld dat deze problemen niet meteen kunnen worden opgelost, motiveert de bestreden beslissing:

"Betrokkene verklaarde in dit verband ook dat er in Kroatië geen tolk Badini voorzien was. We merken hieromtrent op dat er in het AIDA-rapport ook melding wordt gemaakt van een gebrek aan tolken in Kroatië in sommige gevallen en betreffende specifieke talen."

Echter merken we desbetreffend op dat betrokkene slechts een paar maanden in Kroatië verbleef na zijn overdracht en dat de reden van het feit dat er nog niets ondernomen was betreffende zijn asielprocedure misschien verband houdt met het feit dat er niet meteen een tolk beschikbaar was in de taal van betrokkene. Echter toont dit niet aan dat betrokkene in de toekomst volledig uitgesloten zou zijn van bijstand van een tolk in Kroatië."

Zo merken we op dat het AIDA-rapport tevens ook identificeert dat op basis van de nieuwe Kroatische wetgeving de mogelijkheid bestaat om wanneer het onmogelijk is om een tolk te voorzien voor een specifieke taal via het Ministerie van Binnenlandse Zaken assistentie te vragen van andere EU-lidstaten."

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan ter weerlegging van deze motivering. Het feit dat verzoeker na vier maanden besloot vrijwillig Kroatië te verlaten, laat niet toe vast te stellen dat verzoeker bij de behandeling van zijn asielprocedure uitgesloten zou zijn van de bijstand van een tolk in zijn taal.

Waar verzoeker aanvoert dat sommige aanvragen van Dublinterugkeerders worden beschouwd als meervoudige aanvragen en er aldus een risico op refolement bestaat, motiveert de bestreden beslissing hieromtrent:

"Echter merken we op dat in het recente rapport uitgaande van het ECRE (ECRE, 'Balkan route reserved. The return of asylum seekers to Croatia under the Dublin system', 15.12.2016) melding wordt gemaakt van een mogelijke refolement ten opzichte van Dublin-overdracht naar Kroatië. Dit rapport stelt in het algemeen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen de mogelijkheid hebben om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen bij de Kroatische instanties. Desbetreffend wordt er echter wel melding gemaakt van problemen wanneer de betrokken persoon zijn asielaanvraag in Kroatië expliciet introk of wanneer hij reeds een negatieve beslissing ontving in Kroatië. Deze aanvragen worden door de Kroatische instanties beschouwd als herhaalde aanvragen wat kan leiden tot een schending van artikel 18(2) van Verordening 604/2013 (p. 30-31)."

Desbetreffend wensen we te benadrukken dat de recente update van het AIDA-rapport aantoont dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen die Kroatië verlaten voor het einde van de asielprocedure,

waardoor de procedure eventueel geschorst werd in Kroatië, weliswaar moeten opnieuw asiel moeten aanvragen na aankomst in Kroatië maar dat deze asielaanvraag niet beschouwd zal worden als een herhaalde aanvraag. Er is enkel sprake van een herhaalde aanvraag bij terugkeer naar Kroatië wanneer de asielaanvraag expliciet is ingetrokken door de betrokkene of wanneer er reeds een definitieve beslissing werd genomen. We benadrukken dat deze situatie niet van toepassing is op de situatie van betrokkene vermits de opschorting van zijn asielaanvraag impliciet werd vastgesteld door de Kroatische instanties vanwege het feit dat betrokkene het opvangcentrum verliet in Kroatië en niet op eigen verzoek van betrokkene en dat de Kroatische instanties met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene en niet met artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013.”

Ook hier voert verzoeker geen elementen aan die de motieven van de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het citeren van bepaalde passages uit het Aida-rapport, doch weerlegt niet dat het overname-akkoord steunt op artikel 18.1.c, van de Dublin III-verordening, hetgeen betekent dat de asielprocedure slechts impliciet werd ingetrokken en de asielaanvraag enkel geschorst werd. Dat in een dergelijk geval de betrokken terugkeerder weliswaar opnieuw asiel zal moeten aanvragen, maar dat deze aanvraag niet zal worden beschouwd als een meervoudige asielaanvraag, vind wel degelijk steun in het Aida-rapport (*“Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia. However, those who had left Croatia before the end of procedure and therefore had their case suspended, have to re-apply for asylum (if they wish) once they return to Croatia, and thereby re-enter their initial asylum procedure, in line with Article 18(2) of the Dublin III Regulation.”*, p. 31).

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“b.3 Schending van de materiële motiveringsplicht

Verweerster meldt ten onrechte in haar beslissing dat er geen meldingen in het AIDA rapport zijn van structurele problemen in Kroatië, quod certe non. Dat verweerster op de klachten van verzoeker niet erop ingaat is een schending van de materiële motiveringsplicht, met name het gebrek aan tolken en de verschillende aspecten van het opvangproblematiek (zie hierboven).”

2.3.2. Verzoeker voert geen nieuwe elementen aan waarmee nagelaten zou zijn rekening te houden. Het middel hangt samen met het tweede middel en dient om dezelfde reden te worden verworpen.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“b.2 Het bevel om het grondgebied te verlaten

Als verzoekster het grondgebied zou moeten verlaten, dit zou een ernstig en onherstelbaar schade veroorzaken: verzoeker zou moeten terugkeren naar een land waar hij geen banden mee heeft en waar hij de risico loop op een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM zoals hierboven omschreven. Hij voelt zich veilig in België en wenst hier om zijn asielaanvraag te laten behandelen.

Bij een terugkeer naar Kroatië zou hij een onmenselijk behandeling kunnen bekomen door het gebrek aan opvangplaatsen daar, door de slechte omstandigheden van de opvang, door de gebreken in de asielprocedure onder andere, het gebrek aan tolken in zijn moedertaal. De gevolgen van de onmiddellijk tenuitvoerlegging van de beslissing zouden niet ongedaan kunnen gemaakt worden.

De tenuitvoerlegging van deze beslissing dient dan geschorst te worden.

Verzoeker vraagt de vernietiging van het bevel.”

2.4.2. Ook hier verwijst verzoeker in essentie naar zijn uiteenzetting van het tweede middel, en dient het om dezelfde reden te worden verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT